

BORBÁTH PÉTER

Sündör és Niru 2. – A Pöffenő Hegyek felé

Hetedik rész: A néma város

Béke, csend és nyugalom – hirdették a feliratok mindenfelé Ushguliban. A lakók egymásra licitálva versengtek azon, ki tudja alaposabban betartani a csendrendeletet. A kulcscsomókat rongyokkal fogták körül, nehogy egy csörrenés nekirugaszkodjon ajtónyitás közben, az ajtók zsanérjaira nyekergésirtó kenőcsöt kentek, a hasukra hatalmas párnákat kötöttek, hogy a korgás hangja ki ne szökjön.

A csendrendelet eleinte fellendítette a zajkereskedő üzletét, az utcákon elfogott zajokat áron alul vette át az ushguli polgároktól, újabb raktárakat kellett kialakítania a pincében és a padlástérben. Hirtelen annyi új zaj került a gyűjteményébe, hogy mindenképp fel kellett vennie maga mellé egy segédet.

A zajkereskedő sokat gondolt arra, hogy Niru milyen alkalmas lett volna erre az állásra, végül maga mellé vette Ankitot, az öreg Zumbardi félénk, éles hallású unokaöccsét.

Ankit főleg a pendülésekhez értett, de a szmörtyögésekkel is egész jól elboldogult. Egyedül a dörrenésektől tartott egy kicsit, de a zajkereskedő jelenlétében azokat is bátran megetette.

Egy reggel Ankit belépett a zajgyűjteménybe, hogy alaposan felseperjen. Magas fenyőszekrényeken, hosszan elnyúló polcokon, vitrinekben gondosan leltározva, felcímkézve tartották ott a gyűjtemény tagjait. Az élénkebb zajok már ébredtek, a lassabb, nehézkesebb zörejek épp akkor fordultak a másik oldalukra. Ankit sepregetni kezdett a polcok között, elmélázva nézte a csusszanás-gyűjtemény megtermettebb tagjait. Arra az időre gondolt, amikor majd neki is saját kereskedése lesz! Messze földön híres pendülésszakértő lesz belőle! Tökéletes gyűjteménnyel, finom vevőkörrel.

Ankit nem vette észre, hogy némi fagyott zegernye maradt a deszkapadlón. Megcsúszott, a partvissal belekalamált a levegőbe, pont telibe kapta a mennyezetig nyúló csikarfa szekrényt, riadtan nézett a magasba. A szekrény egész lassan dőlni kezdett.

A legfelső polcokon tartott könnyű testű zajok szánkáztak, hullottak lefelé, a középső polcokon a szívósabb nyekergések karmaikkal kapaszkodtak az erezett fafelületbe, a mélyen alvó dörrenések nagyot döccenve érkeztek a földre.

BORBÁTH PÉTER (1980) író, szerkesztő, fordító, túra-vezető. Első kötete Sündör és Niru – Sündör nyomában címmel jelent meg a Csimota kiadónál 2015-ben. Sündör és Niru kalandjainak következő része előkészület alatt, a megjelenés várható időpontja 2018 tavasza.

Nagy bajban volt Ankit! Minden összekeveredett! Az óriási szekrény ráadásul nekizuhant a szemközt álló vitrinnek, és a legfinomabb pendülések, alig hallható szisszenések a levegőbe szöktek, egymásnak ütköztek. Ankit kétségbeesetten kapkodott egy-egy értékes zaj után, de a folyamatot már nem lehetett megállítani, zendülés, zsombulás, zajzuhatag töltötte be a műhelyt, a hangrengeteg kifeszítette az ajtókat, ablakokat, réseken siklottak az utcákra.

A zajkereskedő ijedten nézte, mi történik.

A hetek alatt elnémított városba szinte berobbantak a zajok, viháncolva száguldoztak a házak között. Az ushgulik egy része megörült, azt hitték, vége a csendrendeletnek, felszabadultan beszélgettek, óbégatni, csujjogatni kezdtek. Mások megrettenve siettek a főtérre. Egyszerre étellel telt meg a város.

Nyolcadik rész: Elhagyni Ushgult

Sok ushguli nem is tudott arról, mitől zajdult fel egyik pillanatról a másikra az elnémult város. Néhányan aggodalmasan ügyeltek továbbra is a teljes némaságra, de a többség felszabadulva mászkált az utcákon, a tereken kis csoportokba verődve beszélgettek, viháncolva nevettek fel. A főtér szélén gyerekcsapat bámulta, ahogy egy hangzsonglőr egyszerre hat-nyolc élesre köszörült nyekergést hajigált a feje felett, a nyekergések ellipszis alakban pörögtek körülötte.

Az árnyas sétányon ekkor döbbenő léptekkel ötven megtermett fogdár közeledett, mögöttük aggodalmas arccal Ushguli városának legtekintélyesebb csendnöke. A fogdárók határozottan léptek a hangzsonglőrhöz, aki seperc alatt elpakolta a nyekergéseket.

A csendnök pedig fellépett a tér közepén álló pulpitusra és beszélni kezdett:

– Ushguli polgárai! Ahogy végignézek rajtatok, büszkeség tölti el szívemet, hiszen városunk messze földön híres szépségéről, tisztaságáról, nyugalmaról. Mi mindent megteszünk azért, hogy az ushgulik nyugodtan és szeretetben élhessenek, dolgozhassanak. És mostanra elértük a célunkat, városunk immár nemcsak a legtisztább, a legszebb, hanem minden bizonynyal a legcsendesebb település is lett. És ezt egyedül nektek köszönhetjük!

A bizonytalan tapsikolás lassan felerősödött a téren. Ankit és a zajkereskedő ott álltak a napvizsgáló közvetlen közelében, Ankit nagyon rosszul érezte magát, hiszen ő okozta a ribilliót. Hiába vigasztalta őt a zajkereskedő, hogy nem történt tragédia, majd megoldják valahogy közösen, azért is van rá szükség, hogy most itt összegyűljenek.

A csendnök megvárta, míg a taps elült, homlokát ráncolva maga elé meredt, majd lassan, tagoltan folytatta:

– A mai nappal azonban minden megváltozott. Támadás érte otthonainkat. Zajok rengetege lepte el a várost. Hangos, káros, veszélyes zajokról beszélek – odaintett a fogdároknak, azok elsiettek, majd láncra verve, legalább harmincan közrefogva a térre vezették a hatalmas, bánatos mennydörgést, a zajkereskedő legféltettebb kincsét. Az ushgulik ijedten húzódtak egymáshoz.

A csendnök így folytatta:

– Barátaim. Ne higgyétek, hogy ez a támadás kívülről érte városunkat. Nem! Nem egy távoli ország idegen serege szabadította ránk ezt a sok-sok zavaró, veszélyes elemet, hanem Ushguli egyik köztisztelőben álló kereskedője! Akit eddig tiszteltünk és szerettünk, és akiben most mélységesen csalódnunk kellett.

Tekintetével megkereste a zajkereskedőt, aki még mindig Ankitot vigasztalta.

Elhallgatott mindenki, némán meredtek rá ushguli polgárai. A zajkereskedő hitetlenkedve nézett vissza a csendnök szürke szemébe. Régtől fogva ismerték egymást, egy időben jártak egyetemre, ahol ő a zaj szakirányra ment, a csendnök pedig elhallgatásból és némaságból doktorizott. A zajkereskedő meg volt győződve arról, hogy kölcsönösen tisztelik egymást annak ellenére, hogy teljesen más érdeklődést, máshogy élik életük.

Szólni próbált, de nem jött ki egyetlen hang sem a torkán. Úgy érezte, mint akire egyszerre üvegbúra került. Értetlenkedve nézett a csendnökre, mintha az eddig idegen nyelven beszélt volna. Lassan értette csak meg, hogy Ushguli vezetői nem megoldást keresnek a problémára, hanem ellenséget, akitől ők majd megvédik a várost. Még akkor is, ha ez az ellenség nem létezik, még akkor is, ha neki emiatt örökre el kell hagynia a várost, ahol felnőtt.

Szólni akart, de nem tudott, egyszerre mintha megöregedett volna, Ankitra támaszkodva indult a régi háza felé.

El kellett hát hagyniuk Ushgult. Két napot kaptak arra, hogy összepakoljanak. Két nap alatt összepakolni az egész addigi életét.

Gépiesen rakosgatta a finoman faragott zajtároló dobozkákat, a zörej-hordó szütyőket, a csörömpölések zsákjait. Ankit az igyekezettől kipirulva, kinyújtott nyelvvel, óvatosan illesztette a csendtartó tálkákat a fatokokba.